Ч. 47 Второк 29 лютого (13 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадання і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Італіяньско-словіньска угода. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Neue fr. Presse доносить, що рішено вже закрити сесию ради державної дня 20 с. м. і скликати більшу часть соймів краєвих на 26 с. м. В часі між 20 а 26 марта збере ся знов конференция угодова. В суботу по полудни відбула ся рада міністрів під проводом дра Кербера. З причини недуги міністра краєвої оборони. ґр. Вельзерсгаймба радив кабінет в міністерстві кр. оборони. Обговорювано справу скликаня соймів, закритя ради державної і віденьскої реформи виборчої. — Цісар прийме нині на авдиенциї президию палати послів. Вчера нараджував ся пос. Праде з дром Кербером. Перед нинішним засіданем палати, на котрім як звістно, буде полагоджений закон о континґенті рекрутів, зберуть ся на засідане сторонництва: німецка поступова партия, німецкі народовці і вірноконституцийна більша посілість. На нинішним вечірнім засіданю буджетової комісиї буде обговорювати ся справа розширеня порту в Триесті. — Палата панів відбуде засідане в середу дня 14 с. м. і в пятницю 16 с. м. для полагодженя між иншими закона о рекрутах.

В Паренцо відбула ся скликана краєвим президентом конференция італіяньских членів істрийского сойму, на котрій ухвалено нав'язати переговори з Словінцями. Проводити в тій акциї будуть посли др. Бута, др. Ґамбіні і др. Річчі. Товчок до тої угодової акциї дало письмо голови істрийского клюбу Словінців, професора Спінчича до президента краю, дра Капінелього, в часі послідного его побуту у Відни. В тім письмі п. Спінчич просить президента краю, аби він допоміг до осягненя якогось modus vivendi з італіяньскою більшостию сойму. В італіяньских кругах дивлять ся дуже скептично на угодову акцию, бо добачують в ній нову пробу Словінців, відограти перед правительством ролю мучеників.

В Лондоні говорять, що президент Кріґер був між війском Бурів, котре уступило перед атаком Робертса і старав ся здержати утікаючих, але безуспішно. Також з Блюмфонтену старали ся здержати відворот ораньских Бурів, але їм також не повело ся. З Капштадту доносять, що Бури будуть ставити сильний опір маршови анґлійских війск по стороні трансвальскої ріки Валь. Льондоньскі дневники представляють послідний відворот Бурів перед силою Робертса, яко ганьблячий Бурів погром, яко видимий знак їх воєнної нездарности і неможливости здержаня походу ґен. Робертса на Блюмфонтен. З огляду на се, що самі бурґери домагають ся, аби Оранія віддала ся анґлійским війскам, гадають, що президент Штайн зробить се найдальше в сім тиждни. Француска часопись Petit Bleu доносить з Льондона, що там рішучо потверджує ся вість, що президенти Кріґер і Штайн обернули ся телеграфічно до анґлійского правительства з просьбою о мир на підставі задержаня независимости обох республик. Мало то бути іменно в ночи з вторка на середу. В середу рано одержали оба президенти відповідь анґлійского правительства, котре повідомило їх, що Анґлія пристане на мир лиш тоді, коли Трансваль і Оранія безусловно піддадуть ся.

Новинки.

Львів дня 12-го марта 1900.

— **Нові 5-коронівки.** Віденьска ґазета урядова оголосила вже розпорядженє міністра фінансів з дня 8 с. м. о виданю 5-коронівок. Після умови з угорским міністерством фінансів зачнуть в четвер дня 15 с. м. обі адміністрациї фінансові видавати згадані монети. Пятькоронові монети австрийского і угорского вибиваня мають приймати ся при виплаті, котра має відбувати ся в краєвій валюті, по їх номінальній вартости. Однакож в приватних зносинах не обовязаний ніхто в обох половинах держави принимати більше 5-коронівок як на суму 250 корон, значить ся 50 штук; державні же і публичні каси мусять принимати тілько штук тих монет, кілько хто принесе, хоч би й тисячі. Центральна каса державна у Відни і всї каси краєві, що призначені до міняня гроший, будуть принимати до виміни на инші гроші 5-коронівки у всякій скількости. Видаване 5-коронівок буде відбувати ся через головну касу у Відни і через каси всїх філій австро-угорского банку і то поки-що лиш в міру запасу та виплати державних нот (паперових гроший) по 5 зр. австрийскої валюти та задержуючи рівно велику скількість нот по 5 зр. австр. валюти.

16)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Конець).

XIV.

Вибила десята година. Сестра Тереса сиділа в своїм кабінеті похилена над великою книгою рахунковою, коли увійшла одна з молодших новичок і перервала їй роботу.

— Моя мати, приїхав пан Курсіє і хоче бачити ся з своєю дочкою.

Настоятелька піднесла голову, положила палець на послідну позицию, яку справджувала і відповіла:

— Попроси сюди пана Курсієра, я хотіла би з ним поговорити.

По короткій хвили дав ся чути відгомін кроків, отворили ся двері і в них появив ся посол. Лице було у него більше як коли небудь насуплене, а ціла его стать вказувала на велику недовірчивість. Сестра відсунула книжку і обернула ся з усьміхом до посла:

— Просимо, розгостіть ся, зводьте відпочити.

Схилив легко голову, немов би хотів показати, що та вічливість не зворушує его. Але чоло трохи розпогодило ся, коли пересьвідчив ся, що з ним тут числять ся.

— Пані — почав сухо — хочу бачити мою дочку.

Здавало ся, що хотів сказати: „Ведіть мене до її келії“. Монахиня усьміхнула ся і відповіла:

— О, прошу. Мусить тепер бути при дітях. Коли схочете потрудити ся зі мною....

Потрясла ключами і сказала весело:

— Маю богато ключів, але то лиш від шаф.

Курсіє чув, що его відгадали і змішав ся. Сестра перевела его через велику, дуже ясну комнату з сірими стінами, де сиділо до пятьдесять женщин довкола великих столів, і пильно працювали.

Сестра обернула ся до Курсієра, і вказуючи на них, сказала:

— Ось наша робітня, пане Курсіє. Всї ті жінки, то бідні, котрим даємо занятє, без огляду на образованє і народність.... Не хочемо о них нічого знати, крім того, що нещасливі і що мусять працювати, аби жити.

Курсіє щось глухо воркнув. Сестра взяла те за ознаку признаня, і говорила дальше:

— Коли у котрої відкриємо смак, трохи інтеліґенциї і добру волю, приміщуємо її в маґазині мод. Там одна, бачите, іде до ювілєра і буде заробляти чотири франки денно. Перед тижднем ведено її до комісаря полициї, бо не мала де спати і умирала з голоду....

Курсіє порушив ся трохи нетерпеливо:

— Алеж я хочу говорити з моєю дочкою.

Сестра знов усьміхнула ся незначно, і вказуючи на конець салї, сказала:

— Прошу туди.

На ті слова всї робітниці піднесли голови і обернули свої погляди на гостя. Здавалось єму, що викликав почесть і заздрість, і не було єму то неприємне. Єго очи спочили з прихильностию на тих женщинах. Зробив урядовий вид візитатора в школах, музеях і т. д. Дійшовши до послідної лавки, взяв межи пальцї за матерню, що лежала на столі і зімняв в руках.

— То полотно; робимо з него стирки і продаємо відтак в Бон-Марше.

Діткнула долонею рамени молодої дівчини, малої і марної, що стояла при ній і сказала поважно:

— Встань Марисю і проси пана посла, аби займив ся тобою. Той пан богато може.... При его помочи найдеш справедливість.

— О що іде? — спитав Курсіє зацікавлений.

— О емеритуру, якої не може діждати ся.... То для її вітця, давного робітника фабрики в Севрі. Він бідний сліпий, а дівчина мусить его живити. Не жалує ся на то.... але обоє терплять нужду.

— Пришліть мені близші дані, побачу, перегляну.

— Подякуй, Марисю, видиш, ніколи не треба тратити надії на доброту і справедливість Божу.

Курсіє здивований погадав, що та сестра незвичайна жінка. Проста, розумна, практична. А як мало у неї уданої побожности, — не говорила би инакше і та, що не має релїґії.

Вийшли з робітнї і війшли до пустої в тій хвили їдальнї, де сто осіб могло свобідно їсти нараз. В кінци комнати стояли два величезні кітли, а при них дві сестри в білих запасках пильнували їди, що саме варила ся.

— **Головний виділ товариства „Просьвіта"** відбув в місяци лютім чотири засіданя: дня 6, 13, 20 і 27. — На першім засіданю Виділ уконституював ся, як про се вже було згадано.

На слідуючих засіданях запали межи иншими отсї рішеня:

Яко книжочка за місяць лютий має видати ся: „Староруські оповіданя дра Івана Франка" і „Справоздане з діяльности товариства „Просьвіта" за час від 1 січня до 31 грудня 1899". Відтак принято проґраму видавництв на рік 1900. На жадане Самбірскої філії має видати ся книжочку з обчисленем кубів шутру і дерева. Дальше мають вийти: 1) Про закон будівляний; 2) Земля і сьвіт; 3) Хлопска держава (про Бурів); 4) Де що з історії культури; 5) Щось з рускої історії; 6) Дві біоґрафії славних мужів зі старинної і з новійшої історії; 7) Повісти, особливо патріотичного змісту. Що місяця має видати ся книжочка пересічно на трох аркушах, обіймаюча один або більше предметів. В цїли уложеня деяких ще не виготовлених книжочок рішено розписати два конкурси, з тих один з фундациї Дубравского.

Принято до відомости, що Коломийска філія скликує свої загальні збори на день 22 марта, а філія Тернопільска устрою дня 29 марта просьвітно-економічне віче. На ті збори і віче поїде яко делеґат Головного Виділу п. Король. Ухвалено завізвати виділ філії Бобрецкої і декотрих инших, щоби скликали збори філїяльні. А до всїх виділів філїяльних рішено вислати інструкцию, як мають вести просьвітно-економічну акцию.

Крім того принято до відомости справоздане 12 читалень та полагоджено богато справ, дотично контроль та люстрованя читалень та сільских крамниць. Рішено також видрукувати новим накладом: 1) Статут тов. „Просьвіта". 2) Дневник касовий для крамниць, 3) Книжку касову для крамниць. 4) Метрики шкільні. — Принято 214 нових членів.

— **52 роки з кулею в тілї.** Дозорець камениці у Відни 74-лїтний Людвик Альбрехт чув від кількох місяців великий біль в правій нозі, але не робив на то нічого, бо гадав, що то ревматизм. Але коли недавно тому в тім місци, де его боліло, зробив ся якийсь боляк, пішов він до шпиталю і там дав ся оглянути лїкареви при помочи рентґенівского проміня. Лїкарі розпізнали тогди на своє велике диво, що в нозї Альбрехта знаходить ся куля. Боляк розрізано і кулю вийнято. Альбрехт розповів тогди, що він служив ще під польним маршалком Радецким у войску та був в роках 1848 до 1849 на війнї в Італії. Тогди то дістав він кулю в праве удо і его віддали до шпиталю, де рана борзо загоїла ся і він знову вернув до войска та був на війнї аж до кінця. Альбрехт не знав, що ему тогди не вийнили кулї з тїла, тим більше, що він пізнїйше не чув ніякого болю. Аж тепер по 52 роках зачала его боліти нога і аж з того показало ся, що в тїлї єсть куля. За тілько лїт куля зсунула ся в тїлї з уда, де первістно сиділа, аж до кістки.

— **Новий лїк від болю зубів** знайшов собі шинкар Анчель Берґер у Львові. Єго страшно болїв зуб, але він не мав відваги дати вирвати его, а ужпвав лиш всїляких „домашних средств". Коли же й ті не помагали, послухав він своячки, котра порадила ему вложити в ухо обібраний чісник. Анчель так і зробив, лиш запхав чісник за далеко, так, що вже его не міг вийняти. Як же чісник став печи в уху, то Анчель забув вже й на біль зуба, верещав голосвійше як всї жиди разом, коли здобували місто Єрихон і чим скорше пігнав на стацию ратункову з просьбою, щоби там вийняли ему чісник з уха. Чи Анчель вилїчив ся радикально новим лїком, не знати.

— **Самоубийство др. Сендзелєвского.** Директора товариства взаимн. кредиту в Сендзїшові, дра Сендзелєвского, котрий спроневірив значну суму на шкоду згаданого товариства, знайдено вчера (в недїлю) в Перемишли, в цегольни Тайха на Ямках, неживого. Дозорець Бакала тої цегольнї, положеної напроти головного кладовища, ідучи рано до міста, добачив на снїгу слїди від дороги до шопи. Гадаючи, що то слїд якогось злодія, котрий крав може дерево, пішов за слїдом аж до шопи, але побачив зараз, що дерево було нерушене. За то було розібраних кілька стосів цегол і посеред шопи був зроблений ніби рід півкруглого мура. Бакала глянув поза той мур і побачив там якогось чоловіка в футрі з насуненою на очи шапкою. Він потряс сильно лежачим, а коли той не рушав ся, він відслонив футро і побачив під ним мертвого чоловіка. Бакала дав зараз знати на полїцию, а незадовго явив ся на місци комісар полїциї пан Соханьский з піском лїкарем дром Трибульцем. Оглядини показали, що мерлець, чоловік середного росту лїт около 50, закінчив житє перед 24 годинами, наймовірнїйше в ночи з четверга на пятницю. Слїдів на тїлї не було видко ніяких лиш лице було здуте і набігле кровю. Померший мав при собі золотий годинник, 3 корони в портмонетцї, набитий 6-стрільний револьвер, візитовий білет п. Вайзера з Сендзїшова, рецепіс на лист до професора ґімназиї в Ряшеві п. Б. і в руцї порожну фляшинку з аптики. Біле було значене буквою С. — Давний знакомий дра Сендзелєвского в Перемишли, старший комісар скарбовий п. Ванек пізнав в померпім бувшого директора сендзїшівского тов кредитового, на що вказували вжэ білет п. Вайзера і лист до проф. Б. в Ряшеві де були сини дра Сендзелєвского. Остаточно всякий сумнїв усунули ключі від огнетревалої каси, які випали з кишенї, коли трупа розбирано. Розходить ся ще лиш о то якою смертию погиб Сендзелєвский, чи дїйстно отроїв ся і чим.

— **Неувага машиніста** стала причиною мало що не катастрофи на перемискім велїзничім двірци. Именно машина, що мала передвчера коло 5-ої години по полудни вести поспішний поїзд до Кракова, виїхала з огрівальнї, аби причепити ся до поїзду і наїхала так сильно на стоячий поїзд, що почтовий кондуктор, занятий укладанєм посилок в почтовім возі, скалїчив собі небезпечно око і носову хрястку, а кухар в возі реставрацийнім пробив собі ліву долоню ножем, що держав в правій руцї. З подорожних чотирих покалїчених. Двох з них лишило ся в Перемишли а двох в Кракові.

— **Заборона куреня.** Норвеґске правительство оголосило розпорядженє, котрим заборо-

---

На великім столї купи чистеньких мисочок ждали на голодних.

— То наша народна їдальня, поясняла дальше сестра. Тут кождого дня, о дванайцятій і о шестій, роздаємо тисяч двіста мисок юшки, мяса всїм, що прийдуть, не жадаючи від них ніяких сьвідоцтв.

— Лиш певне того, що велите їм молити ся перед їдою — докинув Курсіє з насьмішкою, показуючи на великий деревляний хрест, що висів на стінї.

— І то нї — відповіла усьміхаючи ся сестра. — Одна з нас молить ся на голос, а хто хоче молить ся за нею.

І нараз лице монахинї облило ся повагою, і она сказала:

— Господь наш допустив до свого стола Юду, знаючи о тім, що він Єго зрадужє. Ми, Єго слуги, не можемо бути більше строгі як він.

Курсіє опустив голову і не відповів нічого. Поволи приходив до пересьвідченя, що річ, яку ему показують пожиточна, а жінки, що тим займають ся розумні і добрі.

— Не прошу вас, аби ви спробовали юшки — говорила дальше вже весело сестра Тереса — бо ще не готова, але колиб ви схотїли перед тим заки відїйдете покушати сніданя разом з бідними, то пересьвідчились би, що не зле їх живимо.

— Я певне того не встидавсь би — відповів Курсіє. — Сам походжу з народу і займає мене всьо, що его дотикає. А бідні і нещастні передусім.

— То так як вашу дочку — відповіла сестра — побачите еї там при дїтях.

Вийшли з їдальнї і пішли до малого будинку, де у великій сали, осьвітленій широкими вікнами стояло двайцять колисок з дїтьми. Були при них чотири сестри; нї одно не кричало, а чути було лиш тихий спів одної з дівчат, що засипляла дитину на колїнах. Курсіє ще більше зворушений ніж хотів то показати, перейшов через салю і задержав ся на порозі сусїдної комнати зачудований. Настоятелька отворила до половини двері і Курсіє побачив перед собою дочку в одязї монахинї і в білім чепци на голові. Сиділа відвернена до него плечима, похилена над столом і окружена трема малими хлопцями писала на зшитку взірцеві букви. Чорна таблиця завішена на стінї і записана буквами, сьвідчила, що наука читаня скінчена.

— То она — шепнула сестра — прийшло їй на гадку взяти тих хлопців, що пустували по улицях, між тим як їх матери сидять в робітни і учити їх. „Мій отець — сказала менї — каже, що образоване потрібнїйше чоловікови як хлїб насущний. Буду то робити з гадкою о нім".

Курсіє почув, що кутики его очий незвичайно дрожать, в горлї щось его стиснуло і стояв так без руху, з очами встромленими в дочку. Тепер вже добре еї бачив, бо піднесла голову і на еї личку видні були слїди утомленя і смутків, які перебула, а очи сьвітили їй якимсь нездоровим блеском. Слухав як говорила до учеників:

— Пишіть добре **о** і **а**, лучіть добре і уважно. Кождий з вас буде мати лиш одну сторінку переписати, а відтак підете бавити ся на подвірє.

В тій хвили війшов Курсіє. Учувши, відвернула голову, пізнала вітця, скрикнула і в одній хвили була в его обіймах. Настоятелька тихо вивела учеників і отець з дочкою лишили ся самі. Дивились на себе, немовби ніяк не могли повірити, що они знов разом. Жільберта зложила долоні:

— Ах, тату! Яке щастє, що я вас знов бачу.

А Курсіє гадав, як міг жити так довго, не видячи еї? Чи був шалений? А відтак коли поглянув на еї одінє, гірко зробилось ему на серци і пригадав собі всї журби і смутки, які перебув.

— І в такім одїню мав я тебе віднайти?

Обіймила его за шию і шептала ему до уха:

— Чиж я мимо того не твоя дочка? Я научила ся тут лиш ще більше любити тебе. І одинокою моєю потїхою тут було говорити о вас з сестрою Тересою. Додавала менї надїї, коли я була дуже сумна і все мене впевнювала, що будемо знов колись разом.

Курсіє зморщив брови. Здавалось ему, що сестра настоятелька має за мало довіря до постійности его пересьвідчень.

— Я прийшов, бо дізнав ся, що мусиш тут так тяжко працювати.

— Мушу? О, нї, тату! Я тут цїлком свобідна. Я сама хотїла то робити, що всї.... А відтак, я надто терпіла; не могла спати, не могла їсти, тоді хотїла я умучити ся фізично так, аби нї о чім не гадати, нічого не чути; ну і віднайшла сон і апетит...

— Значить, що менше о менї думала? — відповів Курсіє насьмішливо.

— О, нї, противно. Я часто пригадувала собі ваші слова, що в молодости мусїли ви тяжко працювати і ніколи не були здоровійші як тоді. Отже я пішла за вашим примíром... Менї здавало ся, що вам не буде то немило...

Курсіє зітхнув:

— Треба було гадати о тім заки мене покинула. А кілько ти менї журп справила!

Жільберта сумно опустила руки.

— Не говоріть так до мене тату — скрикнула. — Менї серце крає ся. Я вже надто терпіла на гадку, що стала причиною вашої журби. Ах, нї! То неймовірна річ, аби ви були так як я нещасливі. Доки не терпіло ся самій, єсть ся сильною, але коли зазнало ся мук, не можна стерпіти гадки, що єсть ся причиною мук других.

Курсіє подивив ся на неї.

— А колиб я тобі сказав, що моє житє було зломане в наслїдок твого виїзду, що не можу привикнути до самоти, чи ти вернулаб до мене?

Схилила голову і відповіла:

— Було би то моїм обовязком, котрого би я певне не занехала....

— А однако було то рівнож твоїм обовязком перед кількома тижднями.

— Тепер лїпше его розумію.

Уста Курсіера задрожали.

— Отже Жільберто, хочу аби ти вернула

ню продавати тютюн особам понизше шіснайцяти літ. Старші не сьміють під загрозою кари давати молодшим курити. Поліция має приказ конфіскувати всім молодикам понизше 16 літ люльки, циґара і т. и. — В Швайцариї в кантоні Валль вільно курити на публичних місцях лише особам старшим як 20 літ.

— **Божевільний в ваґоні**. Недавно лучила ся в ваґоні поспішного поїзду між Парижем а Медитеран сумна пригода. Недалеко стациї Монбелієр почув машиніст знак до задержаня поїзду, а враз потім вистріл і крики, що виходили з переділки I кляси. Були там чотири особи: муж і жена Жожу і двох молодих людий Обоє Жожу були заснули, але пробудив їх крик, що счинили їх товариші подорожи. Один грозив другому револьвером. II. Жожу потягнув за сиґналову линву і хотів вирвати револьвер з рук напасника. Але в тій хвили роздав ся вистріл і влучив другого молодця в голову. Убийник хотів спасти ся утечию, однак его зловлено, звязано і поміщено тимчасом в ваґоні, призначенім для обслуги. Показало ся, що він був умислово хорий і терпів на манію переслїдованя.

— **Злочинна легкодушність**. Перед судом в Єленгорі станула недавно 15-лїтна служниця Сельма Людвик, обжалована о злочин підпалу. Злочин сей сповнила у тій цїли, щоби еї видалено зі служби. Она служила у одного богатого господаря, у котрого з незнаної причини згоріло одної ночи ціле обійстє. На другий день прийшов до него безіменний лист, в якім поручено ему звільнити Сельму з обовязку. Ся обставина звернула на неї підозріне підпалу. Еї увязнено, а переведене судове слїдство дійшло, що она була причиною огню.

— **Жертва матери**. В Індиї розповсюднений звичай, що прокажені, котрі дають ся живими закопати в земли, охоронять инших від прокази. Подібний случай лучив ся недавно в окрузї Руркі. Жена огородника попала в ту страшну недугу, і щоби на будуще спасти від неї свої дїти, приготовила ся умерти. В викопанім глубокім рові погребав еї муж і чотирох сусїдів, що прибули на сї сумні похорони. Перевернений збанок, що ставлять після тамошнього звичаю на гробі, був одиноким знаком, де спочила матір з любови до своїх дїтий. На те місце прибувають навіть з далеких околиць женщини, щоби звеличати память саможертви, а гріб застелений все сьвіжими цьвітами. Инакше задивляють ся власти на ту подію. Мужа прокаженої і сусїдів, що ему помагали при похоронах, увязнено на загальне здивоване околичних мешканців. Они переконані, що ті люди заслужили радше на нагороду, як на вязницю.

— В Марківцях, стация зелїзнича і почта в місци єсть на продаж стара церков. Близша відомість в уряді парохіяльнім.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 марта. Вчера рано як в роковини мартових подій вибрало ся 10.000 робітників на кладовище до гробів погибших. Похід відбув ся спокійно.

Льондон 12 марта. В поході на Блюмфонтен наткнули ся Анґлїйцї на сильні становища Бурів. Дивизия Келлї-Кенні'ого зіґнала Бурів з їх становищ, при чім они утратили 102 убитих і 20 полонених.

Цетиніє 12 марта. „Глас Царногорця" перечить, немов би кн. Николай мав виїздити за границю.

до мене. Будеш могла визнавати свою віру, але мене більше не покинеш. Я чую ся надто самотним.

— Жільберта приступила тепер близше до вітця і ніжно его поцілувала:

— Буду вам послушна і простіть, коли я стала причиною вашого смутку.

Притягнув еї до себе, притиснув до груди, поцілував і не укриваючи вже свого зворушеня так дальше говорив:

— То добре, Жільберто.... ти знаменита дівчина. Лиши ся тут, як хочеш, позваляю тобі....

Радість облила лице молодої дівчини.

— Але будете мене відвідувати, тату?

— Так, обіцюю тобі.

— Дякую, тату, дякую, я дуже вдоволена!

Сидів при столї. Приступила до него, похилила ся і положила голову на его рамени. По хвили Курсіє чим раз більше зворушений, знов відозвав ся:

— Як бачиш Жільберто, то я нинї в добрім настрою і готов згодити ся на все, о що мене попросиш. Скористай в хвилї.... Чи не бажаєш нїчого иншого?

Не відповіла, але почув нагле при своїм серци бите серця дочки і побачив, як великі, сльози спадали на его одінє. Зрозумів, що умирає з бажаня висказати ему свої всї чувства, але бояла ся зробити ему прикрість. І та еї покора, та ніжність в порівнаню з попередним упором і рішучостию, зворушили его більше ніж благане і просьби. Чув як Жільберта дрожала в его обіймах з тревоги і болю, гадав, що лиш від него зависить в тій хвили вернути їй спокій і щастє.

Не сказавши нї слова, простягнув руку по картку паперу, що лежала на столї, умочив перо в каламари і скоро написав слїдуючі слова: „Позваляю моїй дочцї Жільберті звінчати ся з паном Генриком Трезоріє". І підписав своє назвиско та подав картку дочцї.

— Маєш, возьми! Тепер вже не буду міг заперечити.

Жільберта прочитавши, упала з окликом радости вітцеви до ніг і сховавши лице на его колїнах, голосно розплакала ся. Він хотів еї успокоїти, але сам зворушений до глубини, не міг найти нї одного слова. І так отець з дочкою полишились довгу хвилю, віддані своїй радости.

. . . .

Вінчанє Генрика Трезоріє і Жільберти відбуло ся в церкви Сен-Доноре д'Айляв. Парох де Броссар довершив торжества, при котрім не бракло і Курсієра. Впрочім цїла палата була присутна: лївиця для вітця Жільберти, правиця для вітця Генрика. Президент палати війшов до захристиї, аби подати руку „дорогому послови", а всї приятелї Курсієра желали ему горячо того супружа. Виходячи з церкви радикальний посол подав руку бароновій Трезоріє і ішов за дочкою і зятем, попереджений швайцаром, що цїлий в золоті, з булавою в руках, розпочинав торжественний похід. Курсіє не видавав ся нї несьмілий нї зле настроєний. Противно, усьміхав ся лаґідно і вічливо. Ідучи крізь натовп публики, почув таку розмову між двома товаришами:

— Ну, щож, здаєть ся що відкупив „Революцийне сторонництво"?

— Так але називає его вже „Републиканьске сторонництво".

— О, той чоловік має талант політичний; рішучо належить до людий, з котрими треба числити ся.

— Він? За пів року буде на лаві мінїстрів.

Курсіє задрожав з радости і ішов дальше за дїтьми. Коли молода пара сїдала до карити, аби їхати на улицю Прешбурґ, де ждало на них снїдане, обернула ся панї Трезоріє до Курсієра:

— Пане Курсіє, чей їдете разом в моїй кариті.

І спадкоємець Бляңкі'ого усьміхнув ся вічливо і сказав:

— З цїлою приємностию, панї бароново.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підвамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольего лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{4}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підвамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підвамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підвамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підвамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підвамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець. Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підвамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лявочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформаційне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).